

sendes ud fra Rigsdagen. Jeg skal i Forbindelse med en Omtale af Mindretallets Ændringsforslag nævne nogle Eksempler herpaa.

§ 1 f. Eks. slutter med følgende Bestemmelse: „I Landkommuner kan Sogneraadet afgøre, hvorvidt Bestemmelserne i 1ste og 2det Stykke skal finde Anvendelse“. Det forundrer mig, at Lovforslaget har faaet denne Affattelse; der er nemlig kun et 1ste og et 2det Stykke, og hvis man skulde benytte almindelig godt Dansk, maatte man da vist sige, at i Landkommuner kan Kommunalbestyrelsen afgøre, hvorvidt Bestemmelserne i denne Paragraf skal kunne finde Anvendelse. Man har adskillige Gange ude i Befolkningen hørt sige, at vore Love er affattet i et Sprog, som baade er mindre godt Dansk, og ogsaa mindre forstaaeligt, og jeg tror, vi herinde skal bestræbe os for trods Hastværksarbejdet og det forcerede Arbejde at faa dem affattet saaledes, at de i alt Fald kan siges at være skrevet paa et forsvarligt Dansk.

I § 2 tales der om, at Hunde kan være afgiftsfri, naar de holdes ved ensomt beliggende Steder i Kommunens Udkanter. Dette er heller ikke nogen heldig Form, idet der jo meget vel kan være ensomt beliggende Steder, uden at de behøver at ligge i Kommunens Udkanter, og da Meningen er, at man paa ensomt beliggende Steder skal have Ret til at holde afgiftsfri Hunde, maa Ordene „i Kommunens Udkanter“ anses for ganske overflødige paa dette Sted.

I § 6 staar der „i en Husstand paa Landet“. Det maa rettes til: i en Husstand i en Landkommune, fordi der meget vel kan være Dele af Bykommuner, som man almindeligt betegner som „Landet“, og der maatte da komme et Cirkulære, der forklarede, hvad Meningen var med Ordet „Landet“, om der derved skulde forstaaes et Landdistrikt eller en Landkommune. Jeg gaar ud fra, at Meningen er, at dermed skal forstaaes Landkommuner.

Dernæst staar der, at i saadanne Husstande i Landkommuner kan der holdes een Hund, og den er afgiftsfri. Det er det, der i Øjeblikket er gældende, og vi vil fra det konservative Folkepartis Side understrege, at saaledes bør det ogsaa fremdeles være. Men saa udtales der i næste Linie, at Sogneraadet kan bestemme, at der af saadanne Hunde skal svares en Afgift af 5 Kr., og at der af alle de følgende Hunde skal svares en Afgift af 10 Kr. for hver. Det er altsaa en betydelig

Skærpelse af den Bestemmelse, der gælder i Øjeblikket, hvorefter een Hund i alle Tilfælde er afgiftsfri og ingen Sunde kan komme ind under Afgiftsbestemmelsen, og de øvrige Hunde er afgiftsfri, med mindre Kommunalbestyrelsen ønsker, at der skal svares en Afgift. Men foruden at det er en betydelig Skærpelse, forekommer det mig, at Affattelsen heller ikke kan staa for nærmere Prøvelse, for enten maa Hunden være afgiftsfri, og saa er der ikke mere at sige til den Ting, eller ogsaa maatte der staa: I Husstande paa Landet, hvor der holdes een Hund, kan Sogneraadet bestemme, hvorvidt der skal svares en Afgift paa 5 Kr. eller ej. Man kan ikke lade den være baade afgiftsfri i Ordets egentligste Betydning og saa samtidig under visse Forhold kræve en Afgift af 5 Kr. Enten — eller.

I sproglig Henseende er det værste vel nok § 8, 3die Punktum. Jeg nævnte under Lovens første Behandling, at dette var en meget uklar og taaget Affattelse; den højtærede Justitsminister gav mig Ret deri og meddelte, at Affattelsen var sket under Ministerens Fraværelse. Det er der intet at bebrejde den højtærede Justitsminister for; men det forekommer mig, at man kan bebrejde det nedsatte Udvalg noget, og hvis Lovforslaget vedtages i Dag, er der noget at bebrejde baade Ministeren og Folketinget, derved at man lader en Lov gaa ud til Befolkningen, som er saa taaget og saa uklar sprogligt set, at selv Rigsdagsmændene vanskeligt kan forstaa, hvad det er, der menes. Jeg skal ikke gentage mine Bemærkninger ved Lovforslagets første Behandling om dette Punkt, men kun udtale, at jeg vilde finde det meget ønskeligt, om denne Passus, 3die Punktum i § 8, blev ændret, før den gik ud til en kritisk Bedømmelse i Befolkningen. Hvis ikke vore Love sprogligt set og teknisk set har en saadan Affattelse, at Befolkningen kan forstaa, at de virkelig er gennemtænkt og afvejet, vil Tingets Anseelse lide Skade. Det forekommer mig, at det mindste, Befolkningen kan forlange, er, at der skrives et saadant dansk Sprog, at enhver straks kan se, hvad der er tænkt paa.

Det er den ene Side af de store Mangler ved Lovforslaget, som gør, at vi fra vor Side ikke kan stemme for det. Den anden er den, at hvis Lovforslaget ophøjes til Lov, vil man derved gribe ind i Privatlivet, og her er et Omraade, hvor vi fra Lovgivningsmagtens Side skal være meget varsomme med at gøre for store Indgreb. Jeg tror, vi gjorde Befolkningen og ogsaa Rigsdagen en Tjeneste ved at lade Lovforslaget komme i Smeltediglen paa ny, der er ikke saa faa